

Naam: Anna Fedorova
Nationaliteit: Oekraïens
Beroep: Pianist

Wanneer bent u begonnen met het bespelen van uw instrument en wie waren uw vroege invloeden?

Ik ben geboren in een familie van muzikanten. Mijn ouders zijn allebei pianisten en mijn oom is violist. Zolang ik me kan herinneren was ons huis gevuld met muziek, dus het voelde voor mij heel natuurlijk om op jonge leeftijd piano te leren spelen. Ik begon op vierjarige leeftijd - mijn eerste leraren waren mijn ouders; mijn vader, Borys Fedorov, was mijn officiële mentor tot ik 18 werd. Hij speelt nog steeds een zeer belangrijke rol in mijn professionele leven naast mijn moeder, die ook pianoleraar is. Als kind luisterde ik vaak naar de verschillende opnames van Martha Argerich, Vladimir Horowitz en Arthur Rubinstein. Een andere opmerkelijke figuur die mij inspireerde was Lev Naumov. Hij was een geweldige muzikant en was ook professor aan het Tsjaikovski Conservatorium in Moskou. Ik heb hem nooit persoonlijk leren kennen, maar ik heb al eerder een aantal van zijn studenten ontmoet en voor hem gespeeld. Mijn ouders, die hem kenden en destijds in Moskou studeerden, vertelden me vaak verhalen over hem. Hij had een unieke, kleurrijke verbeeldingskracht en zijn ongebruikelijke metaforen in de muziek hielpen bij het ontdekken van onconventionele thema's en karakters. Hij besteedde ook veel aandacht aan 'sprekende vingers' en zag de piano als een zanginstrument, wat moeilijk te verwezenlijken is aangezien de piano van nature een percussie-instrument is.

Hoe zou je je eigen ontwikkeling als kunstenaar en de overgang naar een eigen stem omschrijven?

Over het algemeen heb ik een ongewone jeugd gehad. De school waar ik destijds studeerde (Kiev Specialized Music School genoemd door Lysenko) richtte zich op het voorbereiden en opleiden van concertartiesten, dus ik mocht enkele dagen op school overslaan en had een persoonlijk schema. In plaats van naar de les te gaan, kon ik thuis blijven en me uitsluitend concentreren op het oefenen van enkele uren per dag en het bijwonen van verschillende klassieke concerten. Toen ik 10-11 jaar oud was, werd een dag van vier uur een dag van negen uur. Ik genoot altijd van het podium en voelde opwinding in plaats van angst voordat ik naar boven ging om op te treden. Als kind nam ik deel aan veel internationale competities en speelde ik ook op talloze festivals en studentenconcerten in Oekraïne. Op 15-jarige leeftijd speelde ik solorecitals en trad ik soms ook internationaal op met orkesten.

Optreden is de sleutel tot mijn ontwikkeling als kunstenaar. Er is een heel dunne grens tussen student zijn en onafhankelijk kunstenaar worden. Ik

herinner me dat ik op een gegeven moment talloze masterclasses heb bijgewoond, met veel muzikanten heb gewerkt en totaal in de war was omdat we allemaal dingen anders hoorden en onze eigen interpretatie hadden. Maar na verloop van tijd leerde ik de ideeën eruit te halen die voor mij organisch waren, ideeën die ik in mijn eigen interpretatie kon vertalen. Ik geloof dat we nooit stoppen met leren. Ook al studeer ik niet meer actief, ik leer elke dag iets nieuws door gewoon naar andere muzikanten te luisteren, voor mijn voormalige leraren te spelen of advies te vragen aan artiesten die ik bewonder. Dit advies heeft mij gebracht waar ik nu ben.

Ik wil ook enkele specifieke muzikanten noemen die op verschillende momenten in mijn leven een integrale rol hebben gespeeld in mijn muzikale ontwikkeling. Mijn eerste leraren: Borys Fedorov en Tatiana Abaieva, Leonid Margarius bij wie ik heb gestudeerd aan de International Piano Academy “Incontri col maestro” in Imola, en Norma Fisher bij wie ik heb gestudeerd aan het Royal College of Music in Londen. Ieder van hen heeft mij geholpen om mij als muzikant en kunstenaar te ontwikkelen en volwassen te worden. Een grote invloed voor mij is Menahem Pressler. Ik heb een absoluut magische les met hem gehad op het Verbier Festival in 2012, waar we aan Chopins Sonate nr. 3 werkten. Hij is een echte goochelaar en de kleuren die hij uit de piano kan halen zijn buitenaards. Ze gaan rechtstreeks naar je hart! Een ander belangrijk persoon die heeft bijgedragen aan de groei van mijn muzikale reis in de afgelopen jaren is Andras Schiff. Ik heb de afgelopen twee jaar regelmatig met hem samengewerkt en hij weet elke keer opnieuw te inspireren. Zijn diepgaande kennis en nobele, maar toch natuurlijke benadering van muziek zijn heel bijzonder.

Last but zeker not least; Ik wil graag Steven Isserlis noemen. Zijn muziek is zeer expressief en ontroerend, maar toch eenvoudig en natuurlijk. Hij speelt alsof hij ademt. Ik had het geluk om tussen 2014 en 2015 kamermuzieklessen bij hem te krijgen op het International Musicians' Seminar in Prussia Cove, en ook een paar keer op de Kronberg Academy.

Wat waren enkele van je belangrijkste artistieke uitdagingen toen je begon als kunstenaar en in welke zin zijn deze in de loop der jaren veranderd?

Toen ik op school zat, had ik altijd veel tijd te besteden aan elk stuk waaraan ik werkte. Ik zou een aantal maanden aan een programma van 45 minuten kunnen werken voordat ik op het podium verscheen, voordat ik doorging met het polijsten en aan dezelfde stukken werken, om ze voor te bereiden op toekomstige grootschalige uitvoeringen tijdens wedstrijden en concerten. Op mijn zestiende ontmoette ik mijn eerste manager Rob Groen, die een cruciale rol heeft gespeeld in mijn carrière. Hij opende voor mij de mogelijkheid om

voor het eerst op een groter podium op te treden. In oktober 2016 kwam ik naar Nederland voor mijn eerste tournee. Ik herinner me dat ik toen in slechts één week drie verschillende programma's moest spelen: Concerto met orkest, recital en kamermuziek. De concerten verliepen erg goed en ik kwam de maand daarop terug voor het Chopin-recital vóór mijn debuutoptreden in het Koninklijk Concertgebouw in Amsterdam in januari 2017.

De grootste uitdaging waar ik nu mee te maken heb, is simpelweg dat ik niet genoeg tijd heb om aan één programma of een bepaald stuk te besteden. Ik moet vaak in korte tijd verschillende programma's spelen en de voorbereidingstijd die ik krijg is vaak erg kort, en dat voelt vooral als ik nieuwe stukken moet leren. Toch leer ik ermee omgaan. Mentale oefening helpt veel – ik gebruik het vaak als ik op reis ben (het grootste deel van mijn tijd breng ik door in vliegtuigen en treinen). De andere uitdagingen waarmee ik vaak te maken krijg, zijn onder meer de akoestiek van de kamer en piano's, omdat deze een optreden enorm kunnen beïnvloeden. Soms is het instrument zelf voldoende om alles te bereiken wat je wilt, maar soms moet je je er een weg doorheen vechten, waarbij je een aantal geheime tactieken moet aanpassen en blootleggen om het beste geluid eruit te krijgen.

Vertel ons over uw studio/werkruimte.

Momenteel woon ik in Amsterdam en heb ik mijn eigen Blüthner babyvleugel. Ik heb een stille piano met koptelefoon die ik kan gebruiken, voor het geval ik 's nachts moet oefenen.

Hoe was je eerste instrument en hoe ben je overgestapt naar je huidige? Hoe zou je de relatie ermee omschrijven?

Mijn eerste piano was die van mijn ouders in Kiev. Het is een oude Bechstein uit 1929. Ik ben dol op die piano; hij heeft een verbazingwekkend warme en mooie klank. Het doet me denken aan een fortepiano, hij is niet zo krachtig en heeft een heel lichte aanslag. Het is geen standaard moderne piano, maar het is een geweldig exemplaar om aan te werken in termen van geluidskwaliteit en de ontwikkeling van muzikaliteit. Tussen mijn leven in Kiev en Amsterdam bracht ik een groot deel van mijn tijd door met studeren, dus oefenen was altijd een probleem. Ik was vooral 's avonds laat aan het oefenen, omdat dit de enige keer was dat het mogelijk was om beschikbare kamers te vinden. Nu thuis mijn eigen piano hebben is een luxe en het geeft mij veel geluk. Degene die ik heb komt uit 1939. Ik heb hem gekocht van een Nederlandse dame die hem heeft geërfd van haar vader, die amateurmuzikant was. Voor mij is de klank van de piano essentieel,

Kun je ons meenemen in een dag uit je leven?

Voor mij zijn geen twee dagen hetzelfde. Als ik niet op concerttournee ben, ben ik misschien de hele dag aan het oefenen en ben ik op een andere dag misschien op vakantie. Als ik een minder druk schema heb en wat kleine pauzes tussen de concerten door, breng ik graag wat tijd door met mijn vriend, familie en vrienden. Ik ben nu artistiek directeur van het Kamermuziekfestival Ede, dus ook dit slokt veel van mijn tijd en energie op. Ik hou ook van avonturen en ontdekken, dus soms, zelfs als ik niet op reis ben voor concerten, ga ik misschien gewoon op pad voor de lol!

Kunt u uw creatieve proces beschrijven op een stuk dat u bijzonder dierbaar is?

Ik voel me graag verbonden met de componist, dus als ik aan een bepaald stuk werk, lees ik vaak over hem/haar. Toen ik bijvoorbeeld onlangs aan Rachmaninovs Rapsodie over het thema van Paganini werkte, vond ik de dagboeken van zijn verre neef Vera Scalon online, wat fascinerend was om te lezen. Ik werd meegevoerd naar de zomerdagen van 1890, toen Rachmaninov nog maar 17 was en zijn zomer doorbracht in Ivanovka – het landgoed bij Tambov op het Russische platteland – een plek die hem zeer dierbaar was, waar hij vele zomers doorbracht met het schrijven van zijn levendige en suggestieve meesterwerken voordat hij vertrok. Rusland.

Wat is jouw ideale gemoedstoestand om creatief te zijn?

Grappig genoeg raak ik vaak in de creatieve gemoedstoestand tijdens het douchen. Maar over het algemeen haal ik graag inspiratie uit alle aspecten van het leven!

Hoe maak je gebruik van technologie?

Nou... ik hou van goede luidsprekers en ik reis altijd met een hoofdtelefoon met ruisonderdrukking. Ik kan nauwelijks overleven zonder mijn iPhone, dus ik ben YouTube erg dankbaar dat het me gemakkelijk toegang geeft tot een overvloed aan geweldige opnames, en nog veel meer. Ik begrijp echter nog steeds niet het nut van het gebruik van een iPad in plaats van bladmuziek. Ik denk dat ik nog ouderwets ben op deze afdeling en met koffers vol partituren rondsjuif, wat soms behoorlijk zwaar is, maar het geeft me wel een veilig gevoel :)

Welke rol speelt samenwerking in jouw aanpak en welke manieren zijn jouw voorkeursmanieren om mee om te gaan? andere creatieven?

Ik vind diverse samenwerkingen erg belangrijk en persoonlijk sta ik open voor experimenteren en nieuwe mogelijkheden ontdekken. Dit jaar ga ik deelnemen aan verschillende kunstkruisingsprojecten waarbij wordt samengewerkt met acteurs, dansers en schilders. Ik vind het leuk om ongebruikelijke instellingen voor uitvoeringen te vinden. Afgelopen zomer heb ik in Athene opgetreden aan het Vouliagmeni-meer – een absoluut adembenemende plek. Het podium was eigenlijk in het water gebouwd, verlicht door het licht van een volle maan, waar ik Griegs pianoconcert uitvoerde. De hele ervaring was magisch en ik denk dat de setting ook iets bijzonders toevoegde aan de impact die de muziek op het publiek had. Dit voorjaar geven we samen met vijf van mijn vrienden en vaste kamermuziekpartners twee concerten in de spectaculaire 100, 000 jaar oude grot nabij Alicante - Las Cuevas de Canelobre. Het moet een onvergetelijke ervaring worden denk ik!

Hoe zie jij de relatie tussen improvisatie en compositie?

Eerlijk gezegd weet ik niet zeker hoe ik precies moet antwoorden, aangezien ik er ook niet veel ervaring mee heb. Maar ik denk dat het voor elke componist verschillend is. Schubert kon bijvoorbeeld improviseren zonder te stoppen, en veel van zijn composities zijn improvisaties die zojuist zijn opgeschreven en stukken die de tand des tijds hebben doorstaan, terwijl veel andere geniale componisten met elke regel worstelden terwijl ze hun eigen meesterwerken creëerden die ook zijn geworden juweeltjes uit de muziekliteratuur.

Hoe werk je met klank en timbre om productie-idealen te verwezenlijken?

Klank is erg belangrijk voor mij en ik houd ervan om een zo groot mogelijke verscheidenheid aan kleuren uit de piano te halen. Het is algemeen bekend dat de piano een percussie-instrument is, maar ik behandel hem graag als een zingend, melodieus instrument. Soms moeten we de natuur bedriegen en ook al is het in werkelijkheid onmogelijk om een crescendo te maken op één noot of akkoord zonder deze te herhalen - met innerlijke kracht en de juiste aanval is het mogelijk deze illusie te creëren. Maar over het algemeen gebruik ik bij het werken aan geluid voortdurend mijn oren, het is erg belangrijk om te luisteren - soms stel ik me voor dat ik op verschillende punten in de hal luister. Vooraf luisteren of 'anticiperen' is ook erg belangrijk, je moet weten wat voor geluid je wilt creëren voordat je het gaat spelen. Het helpt ook om te voelen dat je vingers flexibel en levend zijn, net als de tentakels van een octopus!

Wat zijn, vanuit jouw ervaring, enkele van de meest inspirerende overlappingen tussen verschillende zintuigen - en wat vertellen ze ons over de manier waarop onze zintuigen werken?

Ik ben altijd gefascineerd geweest door synesthesie, een aandoening die Skrjabin had. Ik denk dat je zijn vermogen kunt zien om de kleuren in zijn muziek te horen; het is ongelooflijk levendig en magnetiserend.

Kunst kan een doel op zich zijn, maar kan ook rechtstreeks terugvloeien naar het dagelijks leven. Kunt u uw benadering van kunst en kunstenaarschap beschrijven?

Klassieke muziek en kunst in het algemeen zijn in de kern de uitdrukking van alle aspecten van de menselijke ziel. Het is uniek op een manier dat het resoneert met zoveel verschillende soorten mensen uit alle lagen van de bevolking. Ik weet zeker dat iedereen er op zijn eigen manier mee kan resoneren. Voor mij is elk concert een combinatie van verbinding maken met de geest van de componist en proberen de ballast te zijn tussen hem/haar en het publiek. Ik probeer het publiek altijd te behandelen als een goede vriend, aan wie ik graag de diepste geheimen wil vertellen. Verbinding met het publiek is van vitaal belang en het mooiste gevoel voor een artiest is het voelen van deze verbinding, wanneer de luisteraars samen met de muziek ademen.

Heb jij een visie op muziek en performance voorbij de 21e eeuw; een idee van wat ze zouden kunnen zijn buiten hun huidige vorm?

Wie weet? De wereld verandert zo snel en de technologie ontwikkelt zich zo snel! Ik geloof gewoon dat klassieke muziek altijd relevant en nodig zal zijn, evenals liveconcerten. Het verbazingwekkende aan liveconcerten is dat alles op dit moment gebeurt. Het gebeurt precies daar en dan en kan nooit worden herhaald. Zelfs als dezelfde artiest de volgende dag hetzelfde stuk opnieuw speelt, zal het uniek en anders zijn. Opnemen kan uiteraard de uitvoering vastleggen, maar het zou nog steeds een kopie zijn van een meesterwerk van Rafael of Rodin, en niet het origineel. De kunstenaar leeft elke emotie door. Elke gebeurtenis die plaatsvindt in het stuk dat hij/zij speelt, creëert een unieke sfeer in de zaal en neemt het publiek hopelijk mee op een adembenemende reis. Het besef dat zij de gelukkige getuigen zijn van het ontstaan van kunst tijdens het concert moet het publiek doen beseffen hoe bijzonder het is en het nog beter waarderen. Dit is de reden waarom de concertzalen nog steeds vol raken en mensen soms naar andere landen reizen om het concert bij te wonen van een bepaalde artiest die op een bepaalde locatie optreedt. Ik hoop dat het niet zal veranderen!